

Kamila Hromková 5.B.

Bylo to snad nějaké kouzlo?

Žila byla jedna malá holčička, bylo jí 10 let a strašně se bála, bála se ale úplně všeho, tmy, strašidel, skřítků, pavouků, černých koček a ještě tak deset dalších věcí. Její rodiče se s tím hodně trátili a nevěděli, co s tím jejím strachem si mají počít. Ta holčička se jmenovala Amálka a protože se blížili Vánoce, tak se Amálka rozhodla, že si bude přát morčátko. Byl v tom ale jeden háček. Amálka se bála nejen morčat, ale i Vánoc, protože dědček jí říkal, že Santovi pomáhají vánoční skřítki a těchto skřítků se obzvláště bála.

Byl večer a Amálka se chystala do postýlky a maminka ji nadšeně zašeptá do ouška: "Amálko, za týden jsou Vánoce!" Amálka se zdešeně podívala na maminku a říká "To né...!" "Co se stalo?" Ptala se vyděšeně maminka. "To nic mami, to bude dobrý..." "Ale kdyby se něco dělo, tak řekni!" "Ano mami, neboj se!" "A ted už šup do postýlky" řekla maminka.

Bylo ráno, všichni ještě ale spali a Amálka opatrně vyšla z postýlky. Pomale cupitala do kuchyně, se šla napít, protože měla žízeň. Napouštěla si vodu do skleničky a najednou se pohnul jeden šuplík.

"Co to bylo?" Lekla se vyděšeně Amálka. Koukla se znovu na šuplík, ale už byl zase zavřený. Ale okolo šuplíku taky nic nebylo. "Počkat!" Táhle na boku šuplátka byl zaseklý kousek čené látky. Zvedla ji do rukou a říká si zmateně sama pro sebe: "Co to je?". Najednou se pohnul další a další a další a další. "Co to má být?" vykřikla vyděšeně Amálka. Rychle běžela po schodech do pokoje. Zabalila se do peřiny a třepala se strachy. "Co to bylo? Bylo to snad nějaké kouzlo? Proč se ty šuplíky samy otvírali?" To nedávalo smysl. "A co byla ta černá hadra?" V tom ji maminka začala volat na snídani. Amálka pomale cupitala pomale po schodech a běžela za maminkou do obýváku. Maminka řekla: "bež do kuchyně", uvařila jsem ti vafle. " Mami, nemůžeš tam do tý kuchyně jít raději ty? "A proč? Vřak dokážeš jít sama do kuchyně ne?" "No ... tak dobře..." zakoktala Amálka. Maminka se na ni podivně podívala a řekla si, že tady není něco v pořádku. "To se už bojíš i kuchyně?" Amálka velmi nedůvěřivě přišla do kuchyně, v rychlosti vzala si talířek s jídlem. Kousek černé látky už tam nebyl. A co měly znamenat ty šuplíky? Co se to vlastně děje? Amálka už s vaflemi šla ke stolu a v tu ránu se jí na stole objevil mufin. "Mufin? Odkud se tu vzal" Podivila se Amálka. Ale no tak, Amálka si myslela, že jí to někdo schválně připravil, tak šla z maminkou a zeptala se: "Mami tos byla ty?" "A co? A co se zase stalo?" No ten mufin na stole... tos mi tam dala ty že fakt?" "Jaký mufin? O ničem nevím! Přestan s těmi blbostmi Amálko!" "No dobře..." řekla Amálka. Potom šla za tátou, ségrou a bráchou a zeptala se jich, ale nikdo z nich jí tam ten mufin nedal. A to je ale divné! No nic, dám si vafle a budu vyšetřovat dál. Amálka běžela do pokoje, aby si vzala tužku a papír a všdchno si zapisovala. Když přišla zase dolů ke stolu, mufin už tam nebyl. "Co? Proč tu ten mufin už není? Snad ho někdo snědl nebo co? No to je jedno, stejně už musím do školy".

KDyž Amálka přišla do školy, měla pořád takový divný ocit, jako by jí někdo sledoval. Přišla do třídy a zrovna v tu chvíli zvonilo. Posadila se do lavice za svojí kamarádkou a než přišla paní učitelka do třídy, všechno jí řekla. A potom ještě dodala: "...dneska jsem měla ale divný ráno". Její kamarádka Ema jí ale nevěřila. "Ami, to se ti ale něco zdálo, to nemůže být pravda". "Ale to je pravda. Proč mi nikdo nevěří?" Zrovna do třídy našťvaně přišla paní učitelka a hlubolým hlasem řekla: "Dnes ráno, když jsem šla do této třídy se mi pod nohama motalo nějaké podivné stvoření. Vypadalo to jako skřítek." Třída se potichu zasmála. Paní učitelka ještě rozduřeněji řekla: "Ten, kdo toho skřítku má na svědomí, ať hned o přestávce přijde do ředitelny!" Amálka si v duchu říkala: "Skřítek? To možná souvisí s tím mým divným ránem!". Zazvonilo a Amálka se rozběhla za panem ředitelem. Přišla a řekla: "Pane řediteli, já to nebyla, ale řekněte mi o tom skřítkovi něco víc." "Tak dobře" říká ředitel. "Předevčirem večer to začalo. Ten skřítek se tady ve škole všude motal, občasně někoho vyděsil, ale zajímavé je, že chodil hlavně k vám do třídy a hlavně na tvoji lavici." Amálka úvidem celá ztuhla. "A ještě víme, že měl černý kabátek." Pokračoval pan ředitel. " AAáááá tak to je ono, to je pak jasné!" najednou se sebe Amálka vymáčkla. Ředitel začal mít podezření, že za to Amálka může. "Ale já to nebyla! Opravdu!" vykřikla Amálka. "A dost! Nebudeš mě tu vyslychat a běž zpátky do třídy!" řekl ředitel. Amálka se smutně se zazvoněním šourala po chodbě a měla taktak slzy na krajíčku. "Proč mi nidko nevěří? A proč jsou mě všichni takoví?" Amálka rozduřením kopl do koše na chodbě, jenomže ji viděl pan školník a hned na ni začal křičet: "Hej ty! Co to děláš? Hned pojd sem!" Amálka nevěděla

co dělat, tak se rychle rozběhla do třídy. Tak to tedy bylo o fous. Začínala jim informatika a Amálka místo toho, aby přemýšlela nad prací s počítačem, malovala si kresby toho skřítky, jak by asi tak vypadal. Měla štěstí, že si to paní učitelka nevšimla. Potom oběhly další 3 hodiny a Amálka šla s Emou po škole do parku a na lavičce uviděla Amálka krásně vánoční přáníčko. Neodolala a otevřela si ho. Uvnitř byl obrovský obličej vánočního skřítky, celý třpytivý "To snad né! Ten skřítek fakt jde po mě! Pomoóóóóó!" Ema se na ni podezřívavě podívala a řekla: "Jsi v poho?" "Vidíš to přáníčko? A teď? Teď tam to něco bylo? Vidělas to?" a Ema řekla: "Ami, přestan si ze mě střílet, už toho mám dost." "Ale já nelžu. Vidíš to přání?" říká Amálka Emě a podívá se na ni. Ema však nechápe a říká: "To tady někdo nechal, to nemuselo být ani pro tebe..." Amálka rozzuřeně řekla: "Víš co? Jdu domů! Čau!" Přišla domů a byla tak naštvaná, že jí nikdo nevěří, že tak silně bouchla dveřmi, až se málel roztrápkaly. Vzala si z postele polštář, zabořila si do něj hlavu a vykřičela se do něj tak silně, že z polštáře málem vyletělo peří. Potom něco uslyšela, uklidnila se a řekla: "Halo? Halo? Je tu někdo?" velmi nejistě zakoktala: "Vím, že jsi to ty, ty jeden skřítku..." Potom jenom uslyšela nějaké šustění, vrnění a pak cupitání malýma nožkami. "A je to tady! Vím to!" Skřítek velmi pomale vyšel před ni a nejistým hlasem řekl: "Ahoj!" Amálka hlasitě zapištěla až zasyčela: "ssss ssss sssskřítek! J...já...jááá..já to to věděla!" "Kdo jsi? a co tu děláš?" "Jsem vánoční skřítek!" "ÁÁÁÁÁ..ááá vánoční skřítek! ÁÁÁÁtech se bojím nejmíc áááááá!!!" Skřítek se začal pomale bát, že ho Amálka nepochopí. "Áááááá vánoční skřítek? Já to věděla! Já věděla...že jsi to ty! Proč mě dáváš ty tvoje přáníčka, dortíčky?" Trochu se uklidnila, když viděla, že skřítek se spíš bojí, než aby jí chtěl ublížit. "No no ... já ti to vysvětlím! Poslouchej... Pracoval jsem v Santově továrně jako výrobce hraček, jenomže jsem omylem rozbil stroj a Santa se rozčilil, vyhnal mě z továrny a řekl mi, že se můžu vrátit jenom když pomůžu nějakému člověku, který se s něčím trápí. Udělat dobrý skutek, to bude klíč k návratu do továrny!"

Amálka stála přes skřítkem úplně ohromná, ale dokázala ze sebe vydat nějaké ty slova a řekla: "To jsou teda čáry a kouzla!" Skřítek na to: "Čáry a kouzla? Vždyť to nejsou žádné čáry a kouzla! To je obyčejná santovská továrna! Těch je na světě určitě hromadu!" "Joo jasně ... ! Hromadu...!" řekla ironicky Amálka a pomale se přestala skřítkem bát. "A proč sis teda vybrat zrovna mě?" "Santa to řekl a co řekne Santa, to platí!" "A jak mi teda hodláš pomoci? Přáníčkem a mufinem se zbavit strachu mi moc nepomůžeš nemyslíš?" "Já nic o dobrých skutcích nevím, od narození pracuji v santovské továrně." "Ty a ostatní skřítky tam pracujete celý život?" "Jo" přitakal skřítek. "Já teď musím jít na klavír, tak něco vymysli." A on: "Nééé počkej...", ale Amálka odvětila: "To zvládneš..."

Amálka přijde z klavíru a skřítek na ni v pokoji čekal, ale v ruce měl atrapu mouchy. Amálka se na něj dost podezřívavě podívá a řekne: "To jako faakt? Toho se mám bát? Plastové mouchy?" Skřítek smutně pozdychne a sklopí hlavu. "Zkus něco hrozivějšího" V tu ránu skřítek zmizel a než se stačila nadechnout, skřítek už před ní stál znova a měl v ruce živého termity. Amálka zdešeně vykřikla: "Co to je?" Skřítek řekl: "Nooo... zaběhl si do Afriky pro tuto drobnůstku. Chtěla jsi něco děsivějšího, tak tady máš! Dej si ho do ruky, uvidíš, že to nic nedělá!" A Amálka na to: "Ty jsi ses úplně zbláznil! Ani náhodou! Dyt mě třeba kousne a co potom?" A skřítek se usměje a povídá: "Ale podívej se...mě nekousnul! Amálka má šílený strach a skřítek jí to vidí na očích: "...počkej tu minutku". Za sekundu je tu znova a má v rukách ošklivou banhivou ropuchu. Amálka málem omdlela, ale stačila se ještě zmátořit a ptá se skřítky, odkud tu žábu vzal a proč jsi to donesl. "Ta je z močálů v Austrálii...!" "To jsou mi ale věci" hroutí nad tím hlavou Amálka. Skřítek ji vybědne, ať si ji vezme do ruky. Amálka pomalu a velmi nejistě natahovala třepající se ruku a snažila se ze všech sil dotknout ropuchy. "Nejde to ! Nejde! Nevím, co se mnou je! Prostě se desně bojím!" A skřítek řekne: "....tak počkej tady a jak Santa říká do třetice - všechno dobrého" - a opět v mžiku zmizí. Za chvíli je tu zase znova a drží v rukách užovku, ale velikánskou a když říkám velikánskou, tak je fak velikánská. Skřítek se na ni upřemě podívá a řekne: "...tak Amálko, soustřed se a pojď do toho!" Amálka zase málem omdlí, ale zároveň začne v sobě pocítovat sílu a odhodlání. Nějaký hlas uvnitř jí říká - musíš to překonat! Amálka se třikrát nadechla a vydechla....zavřela oči, natáhla ruku a vzala užovku do ruky. Skřítek nadšeně a pomalu řekl: "Dokázala jsi to! Překonala jsi svůj strach! A já jsem volný!..." V tu chvíli ale zavolala maminka Amálku k večeři. Na jedné straně pocítila úlevu, za druhé jí to bylo líto, ale šla, dolů za rodinou ke společné večeři.

Chvíli večeřeli a maminka se na ni podívá upřeným ale starostlivým pohledem a povídá: "Amálko, chceme si s tebou promluvit. Víme, že se moc přeješ mít morčáka, ale všichni si myslíme, že to nebude pro tebe ten nejlepší dárek. Budeš se toho morčatka bát jako všeho ostatního!" A Amálka potichu ale sebevědomě řekla: "...já se už nebojím..." Maminka nejistě zakroutila hlavou.

Amálka popadla kousek večere a šla ho donést skřítkovi do pokoje, aby se taky najedl. Skřítek už tam ale nebyl, položila tedy talířek s jídlem na stůl a najednou ji popadl velký smutek. Zároveň ale cítila, že už to zvládne sama a už každý z nich jde svou vlastní cestou a že nikdo jim v tom nebude bránit. A pomale se jí ze smutného výrazu na obličeji vyloudil úsměv.

O týden později...

Je Štedrý den a Amálka s rodinou přišla ke stromečku, pod kterým byly dárky. Amálka tušila, že asi morče nedostane a tak jí moc zajímalo, co v tom dárečku bude. Opatrně jej rozbalila a uviděla, že se v něm něco hýbe. To je to morčátko! Koukla se s úsměvem na maminku a maminka jí zašepatala do ucha: " My jsme ti vždycky věřili a vždycky ti věřit budeme."